

Zlate bukve

Tinka je bila prvič v šoli, ko je imela pet let.

Ni je prignala tja dolžnost, saj je bila še premlada; tudi pravice do nje še ni imela. Le častihlepnost jo je že v teh letih speljala v hram učenosti.

Zlate bukve!

Da, v tistih časih so imeli na vsaki šoli zlate bukve. V te bukve so prišli vsako leto najboljši in najpridnejši učenci.

Tudi Tinkin brat Tone je bil tisto leto v zlatih bukvah.

In vse počitnice so Toneta zlate bukve obdajale kot svetla gloriola.

Prišel je štrancarjev stric. »Kako je, fant, si izdelal?«

»Seveda sem. Saj sem v zlatih bukvah.«

In stric mu je podaril groš.

Prišla sta s Tinko k Boltičevi teti.

»Kako si se učil v šoli?« je vprašala Toneta.

»Dobro. V zlatih bukvah sem.«

In zopet je padel groš.

Srečala sta Miklavževega gospoda.

»Hej, fant, kako je bilo v šoli?«

»V zlatih bukvah sem.«

To pot je kanila cela desetica.

Zlate bukve, zlate bukve!

Vse dni so preganjale Tinko, še ponoči je sanjala o njih.

In sklenila je, da mora tudi ona v zlate bukve.

Da, v zlate bukve. Toda pot do njih je držala preko šole.

Nekega dne, potem ko se je šola že znova pričela, je rekla Tonetu:

»Tudi jaz bi rada v zlate bukve.«

»Počakaj! Ko boš v šolo hodila, pa boš prišla vanje, če boš tako pridna kot jaz.«

»Jaz bi rada že zdaj v šolo.«

»Zdaj si še premajhna.«

»O, saj sem že velika.«

»Pa si še premlada.«

»Veš kaj, vzemi me jutri s seboj.«

Tone je neverno in prestrašeno pogledal.

»Ali se norca delaš?«

»Ne, prav zares mislim.«

»Iz tega ne bo nič. Vsa šola mi bo osle kazala, če te pripeljem.«

»Dam ti svojo piščalko.«

Piščalka je bila Tinkin največji zaklad. Za božič jo ji je prinesel brat Peter iz mesta. Na tri glasove je pela in je bila skrivna Tone-tova želja.

Pogledal je Tinko, pomislil pa odkimal:

»Ne. Tudi za piščalko ne.«

Tudi za piščalko ne! V Tinki se je vse podrla. Pa le za hip. Ni odnehala.

»Pojdem pa sama.«

»Saj ne znaš.«

»Za teboj pojdem.«

»Samo poskusi.«

»Bom. Prav gotovo bom.«

»Pa nimaš bukev. Za šolo je treba bukev.«

»O, te že dobim,« se Tinka ni dala odgnati. »Polno podstrešje jih je.«

»Pa te bo farovski petelin, če boš šla sama.«

Farovski petelin! Tinki je zastala sapa. Na tega ni pomislila. V župnišču so imeli hudega petelina, ki se je rad zaganjal v ljudi. Posebno otroke je imel na piki. Tinka se ga je bala kot živega hudobca.

Pa tudi kljub temu petelinu je sklenila, da bo šla v šolo.

Drugi dan je bila že navsezgodaj napravljena, umita in počesana. V omari je poiskala sestrine mašne bukvce. V njih so bile tri svete podobice. Tinki so bile vseč in jih je kar pustila, kjer so bile. Zraven pa je bil v bukvicah tudi suh šopek: nageljček in roženkravt. Tinka je oboje vrgla med smeti.

Čudna je bila tisto jutro Tonetova pot v šolo.

On je hodil spredaj, Tinka pa dvajset korakov za njim. Včasih se je Tone ustavil, se obrnil in zažugal Tinki. Takrat se je tudi deklica ustavila in se obrnila proti domu. Toda kakor hitro je Tone nadaljeval svojo pot, se je za njim pomikala tudi Tinka. Vse grožnje so bile bob v steno.

Še farovski petelin je ni ustavil.

Res je za hip počakala, ko je prišla do župnišča. V strahu je pregledala dvorišče, če je kje huda grdavš, ki je vsak hip pripravljena, da skoči vanjo in ji skavsca obraz. Naj ga ji skavsca! Kri bo tekla, skelelo bo, ampak v šolo bo pa le šla.

Pa petelina ni bilo. Vsaj tisti hip ga ni bilo. Seveda, če bo stekla, se bo najbrž prikazal od kod in se zagnal vanjo! O, ta petelin je bil zahrbtn! Poznala ga je.

Pa naj se zažene!

Tinka se je pokrižala: »Sveti križ božji, ti meni pomagaj!« in je stekla mimo župnišča, kar so ji noge dale.

Vse je šlo po sreči. Nič petelina. Toda tudi Toneta ni bilo nikoder več. Že je izginil v šoli.

Preplašena je stopila Tinka v šolsko vežo. Mašne bukvce je krčevito stiskala v rokah.

V veži je bilo troje vrat. Katera držijo v razred, kjer je Tone?

Tone, Tone! Tinka ga je potihem klicala in ga v srcu prosila, naj se kje prikaže, naj jo popelje s seboj v razred.

Pa ni bilo Toneta. Pač pa so se čez nekaj časa odprla neka vrata in v vežo je stopil učitelj. Tinka ga je poznala.

»O deklica, kaj bi pa ti?«

»V šolo sem prišla.«

»V šolo? Koliko si pa stara.«

»Pet let!«

»Malo premlada si še. Letos še počakaj. Še preveč ti bo šole.«

»Pa ne. Tudi naš Tone je notri.«

»Torej Toneta bi rada? Kar poglej, če je pravi notri.«

Odprl je vrata in Tinka je zmagoslavno vstopila v šolsko sobo. Prvi hip se ji je vse zameglilo pred očmi.

V razredu je bila grobna tišina. Vse oči so se za hip uprle v Tinko. Pa že je prišlo iz prve klopi:

»Hej, Tone, saj to je vaša Tinka. Menda je pote prišla.«

In ves razred je izbruhnil v smeh.

Tinka sama ni vedela, kako je prišla iz šole. Le jezni Tonetov obraz je videla pred seboj in dvoje rok je začutila, ko so jo vlekli iz razreda skozi vežo in postavile na cesto.

»Glej, da izgineš. Doma bova pa že obračunala,« je še slišala Tonetov glas in potem je bila sama na cesti.

Farovška dekla, ki je prišla takrat mimo, jo je našla vso objokano in jo peljala domov. Doma se je skrila in je vse dopoldne ni bilo na spregled. Skrivala se je posebej še potem, ko je prišel Tone iz šole. Pa jo je vseeno našel in je pošteno obračunal z njo. Bunke so kar deževale po ubogi Tinki, da je milo jokala in sveto obljubljala, da ne pojde nikoli več v šolo.

»Zakaj jo tepeš?« je prav sredi najhujšega obračunavanja prišla mimo sestra Marjanica.

»V šolo je šla za menoj, da so se mi vsi smejali. Tri dni mi bodo osle kazali.«

»Prava reč. Zdaj jo pusti.«

»Pa tvoje mašne bukvice je vzela s seboj.«

To je pograbilo Marjanico.

»Moje mašne bukve! Kdo ti je pa dovolil? Kje jih imaš?

»Tukaj.«

Tinka jih je privlekla iz žepa.

Marjanica jih je vzela, prelistala, pa se ustavila pred Tinko.

»In šopek? Tudi šopek je bil notri. Kje je zdaj?«

»Saj je bil suh. V smeti sem ga vrgla.«

»V smeti!« Marjanica je rekla samo to in zamahnila z roko. Tinki se je zablislilo pod očmi.

To so bile Tinkine prve šolske bolečine.

Drugo leto pa je šla v resnici v šolo in je tudi v resnici prišla v zlate bukve.

Anica Lebar

Kaj pripoveduje naša muca

Že devet dni sem bila na svetlu, pa še nisem odprla oči. Deseti dan pa sem spregledala. Videla sem, da sem v mehkem senu na svislih. Poleg mene je ležala moja mamica in dve moji sestrici: ena bela in ena črna. Jaz pa sem bila že takrat taka, kakor sem danes: črna z belimi lisami; le majhna, čisto majhna sem bila.

Naša mamica je na vso moč skrbela za nas. Vsako jutro nas je lepo umila in počesala. Če nas je zeblo, smo se pri nji pogrele. Le za malo časa nas je zapustila vsak dan, da je dobila zase kaj jesti.

